

NORGES HØYESTERETT

Den 23. februar 2012 avsa Høyesterett dom i

HR-2012-00409-A, (sak nr. 2011/2111), straffesak, anke over dom,

A (advokat Halvard Helle)

mot

Den offentlige påtalemyndighet (statsadvokat Henrik Horn)

STEMMEGIVNING:

- (1) Dommer **Bårdsen**: Saken gjelder i første rekke lovanvendelsen og straffutmålingen ved grovt kreditorsvik og grov hvitvasking av utbytte fra egne straffbare handlinger – det siste benevnes gjerne ”grov selvvasking”.
- (2) A drev egen virksomhet innen fiskeribransjen. I perioden fra 1999 til 2009 unnlot han å inngi selvangivelse. Han ble skjønnsignet, og fikk i årene 2000 til 2009 tilleggsskatt med 30 prosent for manglende innlevering av selvangivelse og/eller næringsoppgave, jf. ligningsloven § 10-4 nr. 1 og § 10-2 nr. 2. Fra juni 2003 til august 2009 lot A næringsinntektene gå direkte inn på ektefellens bankkonti – samlet omkring 4,5 millioner kroner. Han var insolvent i hele denne perioden, og i 2006 gikk han personlig konkurs. Anmeldte fordringer utgjorde i overkant av 3,9 millioner kroner, hvorav snaut 1,8 millioner var skattekrav. Bobehandlingen ble innstilt etter konkursloven § 135, og A ble ilagt konkursskarantene i to år.
- (3) Økokrim statsadvokatembete satte 29. september 2010 A under tiltale for grovt kreditorsvik (post II a og b), grov selvvasking (post I), trygdebedrageri (post III) og brudd på regnskapslovgivningen (post IV). Det ble ikke tatt ut tiltale for skattesvik, ettersom det allerede var reagert på manglende innberetning med administrativt fastsatt tilleggsskatt på

30 prosent, jf. forbudet mot dobbelforfølgning i Den europeiske menneskerettighetskonvensjon protokoll 7 artikkel 4 (EMK P-7-4).

(4) Fjordane tingrett avsa 20. desember 2010 dom med slik domsslutning:

- ”1. **A, født 19. november 1968, blir dømt for brot på**
- **straffelova § 317 andre ledd jf fjerde ledd**
  - **straffelova § 283 første ledd b) jf andre ledd og tidlegare straffelov § 281 første ledd jf andre ledd jf tredje ledd slik den lydde fram til 1. oktober 2004**
  - **straffelova § 270 første ledd nr 1 jf andre ledd jf § 271**
  - **bokføringslova § 15 første ledd andre straffalternativ jf bokføringslova § 2 andre ledd**
- til fengsel i 2 – to – år jf straffelova § 62 og § 64. Varetekt kjem til frådrag med 5 – fem – dagar.**
2. **A, født 19. november 1968, blir for alltid dømd til tap av retten til å drive sjølvstendig næringsverksemd, her under å vere dagleg leiar eller ha leiande stillingar i noko selskap og retten til å sitte i styret i noko selskap jf straffelova § 29 nr 21 bokstav b.)”**

(5) Jeg nevner at As ektefelle – B – i samme dom ble dømt for uaktsom overtredelse av straffeloven § 317 første ledd, jf. fjerde og sjette ledd om hvitvasking av utbytte fra straffbar handling. Grunnlaget var at hun i perioden fra juni 2003 til august 2009 hadde latt A overføre næringsinntekter til hennes bankkonti. Straffen ble satt til betinget fengsel i 120 dager, og ubetinget bot på 10 000 kroner. Dommen ble for hennes vedkommende ikke anket.

(6) A anket over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet, saksbehandlingen, lovanvendelsen og straffutmålingen. Gulating lagmannsrett henviste anken, med unntak av bevisanken for brudd på regnskapslovgivningen (post IV). Det ble avsagt dom 27. oktober 2011 med slik domsslutning:

- ”1. **A født 19. november 1968 dømmes for overtredelse av straffeloven § 317 annet ledd jf. fjerde ledd, straffeloven § 283 første ledd b) jf. annet ledd og tidligere straffelov § 281 første ledd jf. annet ledd jf. tredje ledd slik den lød frem til 1. oktober 2004, straffeloven § 270 første ledd nr. 1 jf. § 271 samt for det forhold som er rettskraftig avgjort ved Fjordane tingretts dom av 20. desember 2010 jf. straffeloven § 62 første ledd til en straff av fengsel i 1 – ett – år og 8 – åtte – måneder. Til fradrag i straffen går 5 – fem – dager for utholdt varetektfengsel, jf. straffeloven § 60 første ledd.**
2. **A fratras for alltid retten til å drive selvstendig næringsvirksomhet, herunder til å være daglig leder eller å inneha ledende stilling i noe selskap og retten til å sitte i styre i noen form for selskap, jf. straffeloven § 29 første ledd b.)”**

(7) Domfellelsen for grovt kreditorsvik gjaldt 2,8 millioner kroner, etter at det var foretatt fradrag blant annet for beslagsfrie midler. Domfellelsen for grov selvvasking omfattet 450 000 kroner i unndratt skatt for perioden fra 30. juni 2006 til august 2009. Tiltalen omfattet på dette punktet også ytterligere 837 469 kroner. Lagmannsretten lot imidlertid ikke fellelsen for selvvasking omfatte dette siste beløpet, ettersom det – etter lagmannsrettens vurdering – ble konsumert av fellelsen for grovt kreditorsvik. I tillegg omfattet domfellelsen i lagmannsretten trygdebedrageri med 229 530 kroner. Til dette kom overtredelser av regnskapslovgivningen, hvor skyldspørsmålet var endelig avgjort

ved tingrettens dom. Det var uenighet om straffutmålingen: Flertallet satte straffen til fengsel i ett år og åtte måneder. Mindretallet fant fengsel i ett år og tre måneder passende.

- (8) A har anket lagmannsrettens dom for så vidt gjelder saksbehandlingen, lovanvendelsen og straffutmålingen. Høyesteretts ankeutvalg har tillatt fremmet anken over lovanvendelsen og straffutmålingen, men har avvist saksbehandlingsanken da den ikke var begrunnet.
- (9) *Jeg er kommet til at anken over lovanvendelsen fører frem, men at lagmannsrettens straffutmåling bør opprettholdes.*
- (10) Anken over lovanvendelsen gjelder særlig spørsmål om konkurrens – i hvilken utstrekning bestemmelsen om selvvasking i straffeloven § 317 andre ledd skal benyttes ved siden av det straffebud som rammer primærlovbruddet. Vår sak gjelder anvendelsen av § 317 i konkurrens med straffebestemmelser om kreditorsvik og skattesvik. Men jeg nevner først noen mer generelle utgangspunkter:
- (11) Hvitvasking og selvvasking utgjør selvstendige forbrytelser. Det er derfor på det rene at det kan domfelles for overtredelse av straffeloven § 317 i konkurrens med andre straffebud. Men primærlovbruddet har, slik jeg forstår lovens system, prioritet: Straffeloven § 317 skal bare anvendes sammen med primærstraffebudet dersom man derved rammer andre sider ved den straffbare handling enn det som allerede dekkes av primærstraffebudet, jf. Ot.prp. nr. 53 (1992–1993) side 21–22. For hvitvasking etter § 317 første ledd er det særlig spørsmål om å trekke grensen mot medvirkningshandlinger som kun bør rammes av primærstraffebudet. For selvvasking etter straffeloven § 317 andre ledd må det blant annet trekkes en grense mot handlinger som inngår som en del av primærlovbruddet og derfor konsumeres av dette. Jeg finner grunn til å referere følgende fra Ot.prp. nr. 53 (2005–2006) side 22:
- ”En bestemmelse om hvitvasking av utbytte fra eget straffbart forhold skal i utgangspunktet brukes i konkurrens med straffebudet som rammer primærlovbruddet. Rettsanvenderen må imidlertid foreta en grensedragnin slik at ikke to straffebud brukes på det samme straffverdige forholdet. Det er ikke meningen å dekke befatning med utbyttet som allerede er dekket gjennom gjerningsbeskrivelsen av primærlovbruddet ...”**
- (12) I spesialmotivene til § 317 andre ledd på side 36 i proposisjonen pekes det på at man etter tidligere rett ikke hadde ansett det som straffbart for en lovbrøyer å foreta handlinger som sikrer utbyttet for ham selv, ettersom ”lovovertrederens senere disposisjon over for eksempel tyvegods er ansett konsumert av tilegnelsen som er skjedd ved tyveriet”. Det understrekes i proposisjonen at rettsstilstanden på dette punktet endres ved straffeloven § 317 andre ledd, men at ”en ren besittelse av utbytte fra en straffbar handling som man selv har begått”, ikke rammes, ”med mindre det er gjort på en slik måte at vilkårene i annet ledd er oppfylt”. Jeg antar at det samme vil gjelde blant annet rent forbruk.
- (13) Jeg oppfatter dette slik at man for å bruke straffeloven § 317 andre ledd i konkurrens med primærstraffebudet må ha en situasjon hvor det samlet sett er naturlig å betrakte sikringshandlingen som en egen forbrytelse, separat fra primærlovbruddet. En slik avgrensning er i tråd med alminnelige prinsipper for konkurrens, jf. for eksempel Rt. 2004 side 1449 avsnitt 22 og Rt. 2010 side 1328.

- (14) Jeg går da over til vår sak, og ser først på om straffeloven § 317 andre ledd (tiltalens post I) skal brukes i konkurrans med bestemmelsen om grovt kreditorsvik etter § 283 første ledd bokstav b, jf. andre ledd (tiltalens post II a), for perioden etter 30. juni 2006. Lagmannsretten besvarte dette spørsmålet benektende. Påtalemyndigheten har ikke anket. Men Høyesterett skal uansett prøve lagmannsrettens anvendelse av § 317 andre ledd, og kan da innenfor ankegjensstanden prøve også dette.
- (15) Straffeloven § 283 første ledd bokstav b rammer ”en skyldner som foretar en handling som er egnet til å hindre at et formuesgode tjener til dekning for en eller flere av fordringshaverne, dersom ... skyldneren er, blir, eller står i påtakelig fare for å bli insolvent ved handlingen, og handlingen er uforsvarlig”.
- (16) Grunnlaget i taltalens post II a er følgende:
- ”I perioden fra 1. oktober 2004 til august 2009 besørget han overført til sammen kr 3.446.851 til Bs bankkonti i Nordea Bank Norge ASA, til tross for at handlingene var uforsvarlig og at han i samme tidsrom var, ble eller sto i påtakelig fare for å bli insolvent ved handlingen.”**
- (17) I lagmannsrettens dom er domfellelsen knyttet til at A ”fikk med vilje sine næringslivskunder til å overføre midler til kontoer han visste ektefellen sto som innehaver av og at han ved det hindret kreditorene i å ta dekning”.
- (18) Straffeloven § 317 andre ledd rammer den som ”gjennom konvertering eller overføring av formuesgoder eller på annen måte skjuler eller tilslører hvor utbyttet fra en straffbar handling han selv har begått, befinner seg, stammer fra, hvem som har rådigheten over det, dets bevegelser, eller rettigheter som er knyttet til det”.
- (19) Grunnlaget for taltalens post I er følgende:
- ”I perioden fra oktober 2006 til august 2009 besørget han overført til sammen minst kr 1.311.648 til Bs bankkonti i Nordea Bank Norge ASA, til tross for at pengene helt eller delvis var utbytte fra straffbare handlinger han selv hadde begått.”**
- (20) Beløp og tidsperiode er mer begrenset i post I enn i post II a. Men sikringshandlingen er den samme som primærforbrytelsen – at A ”besørget overført” kundenes oppgjør direkte til Bs konti. Gjerningsbeskrivelsen i primærstraffebudet dekker i faktisk henseende altså fullt ut den handlingen som danner grunnlaget for taltalen om selvvasking, og skyldgraden er den samme. Dette trekker meget tungt i retning av at vi har å gjøre med ett staffbart forhold, slik at konkurrans er utelukket.
- (21) Når jeg har vært i tvil med hensyn til om straffeloven § 317 andre ledd likevel kan anvendes i konkurrans med straffeloven § 283 første ledd bokstav b, er det fordi de to straffebudene beskytter noe ulike interesser. Jeg legger da til grunn at straffeloven § 283 i første rekke skal beskytte kreditorinteresser – enkeltkreditorer og kreditorfelleskapet, jf. NOU 1999: 23 punkt 5.3. Bestemmelsen har også en side mot samfunnets behov for å trygge kreditorposisjonen. Men tyngdepunktet ligger i kreditorenes egeninteresser i dekning. Straffeloven § 317 har, spesielt etter endringene og utvidelsene de senere år, utvilsomt videre samfunnsmessige siktemål, blant annet i kampen mot annen økonomisk kriminalitet og for å hindre misbruk av økonomisk infrastruktur. Loven, slik den lyder i dag, er utformet på bakgrunn av FN's konvensjon mot korrupsjon som trådte i kraft fra

2005. Innføringen av et straffebelagt forbud mot selvvasking ble ansett nødvendig for å etterkomme konvensjonens krav, jf. Ot.prp. nr. 53 (2005–2006) side 20–21.

- (22) Jeg er likevel blitt stående ved at det ikke er riktig å anvende straffeloven § 317 andre ledd i konkurrans med straffeloven § 283 første ledd bokstav b i denne saken. Dette bygger på at straffelovens selvvaskingsbestemmelse er helt generell, og derfor – i prinsippet – kan få anvendelse ved nær sagt enhver straffbar handling som kan gi utbytte. Det vil samtidig bare forekomme helt unntaktsvis at de interesser primærstraffebudet skal ivareta vil kunne sies å være de samme som ved selvvaskingsbestemmelsen. Konsekvensen av å legge avgjørende vekt på forskjellen i de beskyttede interesser i en sak som vår, ville – så vidt jeg kan forstå – være at det så å si alltid skal domfelles for selvvasking i idealkonkurrans med primærstraffebudet. Som jeg var inne på innledningsvis, var ikke dette lovgivers forutsetning. Jeg viser til det jeg allerede har referert fra forarbeidene, og da særlig det som ble sagt i Ot.prp. nr. 53 (2005–2006) side 22 om at det ikke var meningen å dekke befatning med utbytte ”som allerede er dekket gjennom gjerningsbeskrivelsen av primærlovbruddet”. Jeg har med interesse merket meg Riksadvokatens rundskriv om selvvasking 5. juli 2007, hvor det på side 3 blant annet understrekes at det for fellelse etter andre ledd ”må ... være foretatt noe *i tillegg* til primærforbrytelsen – en sikringshandling – som har karakter av hvitvasking, og som det er naturlig å se som en særskilt forbrytelse, atskilt fra primærforbrytelsen”.
- (23) Når lagmannsretten kom til at straffeloven § 317 andre ledd ikke skulle anvendes i konkurrans med § 283 første ledd bokstav b, er dette, etter mitt syn, derfor uttrykk for en riktig lovanvendelse.
- (24) Det er i saken også spørsmål om straffeloven § 317 andre ledd kan anvendes i konkurrans med ligningsloven § 12-1, jf. § 12-2 om skattesvik og grovt skattesvik. A er ilagt 30 prosent tilleggsskatt etter reglene i ligningsloven kapittel 10, for manglende innlevering av selvangivelse og/eller næringsoppgave. Av hensyn til forbudet mot dobbeltforfølgning i EMK P-7-4 er det ikke tatt ut tiltale for skattesvik etter bestemmelsene i ligningsloven kapittel 12. Fellelse etter straffeloven § 317 andre ledd for selvvaskning av midler unndratt fra beskatning, forutsetter imidlertid i vårt tilfelle – etter det jeg kan forstå – at skattesvik etter ligningsloven § 12-1 anses som primærforbrytelsen. Jeg viser til at reglene om tilleggsskatt i ligningsloven kapittel 10 etter norsk rett ikke regnes som ”straff”, og at en handling som kvalifiserer til tilleggsskatt ikke av den grunn kan anses som ”en straffbar handling” etter straffeloven § 317. På den annen side ser jeg ingenting i veien for å bygge en eventuell domfellelse for selvvasking på at det foreligger skattesvik, selv om A altså ikke er dømt for dette, men i stedet er møtt med en mildere administrativ sanksjon.
- (25) Det er på det rene at manglende innberetning av inntekter utgjør et annet faktisk forhold enn overføringen av disse inntektene til ektefellens konti. Slik sett ligger det til rette for å domfelle for overtredelse av § 317 andre ledd, uten at det oppstår noen form for konflikt med EMK P-7-4. Men uavhengig av den konvensjonsrettslige adgangen til å domfelle for selvvasking, er det også her spørsmål om sikringshandlingen etter § 317 andre ledd står på egne ben, eller om den fanges opp av primærstraffebudet. Jeg har festet meg ved at ligningsloven § 12-2 om grovt skattesvik i nr. 2 spesielt nevner at det har betydning for subsumsjonen om handlingen er utført på en måte som ”i særlig grad har vanskeliggjort oppdagelsen”. Dette kan tale for at sikringshandlingen i vår sak må anses som en forberedelseshandling i tilknytning til primærstraffebudet, og da mest naturlig også bør henføres under dette. Jeg nevner i denne forbindelse at lagmannsretten fant det bevist at A

- hadde forsett om skattesvik da han sørget for at næringsinntektene ble overført direkte til ektefellens konti.
- (26) Forsvareren har gjort gjeldende at fellelsen etter straffeloven § 317 andre ledd uansett er uriktig, fordi primærforbrytelsen ble foretatt etter sikringshandlingen.
- (27) I § 317 første ledd om hvitvasking bruker loven det nøytrale uttrykket ”straffbar handling”, uten at det gjøres noen tidfesting. Dette omfatter sikringshandlinger generelt, både de som kommer før og de som kommer etter primærforbrytelsen, jf. Rt. 1997 side 1637. I andre ledd om selvvasking er ordvalget et annet – her rammes sikringshandlinger knyttet til utbytte av en straffbar handling som gjerningsmannen ”selv har begått”. Bruken av fortidsformen ”har begått” trekker entydig i retning av at sikringshandlinger som kommer forut for primærlovbruddet, ikke dekkes. Og den tydelige språklige forskjellen mellom første og andre ledd, innbyr – isolert sett – til motsetningsslutninger. Slik jeg ser dette, tilsier altså en naturlig språklig forståelse av ordlyden i straffebudet at andre ledd bare rammer selvvaskingshandlinger som i tid kommer etter primærforbrytelsen.
- (28) Jeg kan ikke utelukke at lovgiver har sett for seg at det ikke skulle være en slik forskjell, og at man ved ordvalget i andre ledd kun tok sikte på å utvide personkretsen i § 317. Men spørsmålet er ikke berørt i forarbeidene, selv om man ut fra blant annet dommen fra 1997 nok hadde en viss oppfordring til å gå inn på dette. Jeg nevner ellers at den FN-konvensjonen som ligger til grunn for dagens lov, ikke ble tolket slik at den krever strafflegging av forutgående sikringshandlinger også ved selvvasking, jf. Justis- og politidepartementets høringsnotat fra september 2005 side 22–25. Og det har da en viss interesse at man gjennom høringen ikke hadde avdekket noe behov for å kriminalisere hvitvasking utover konvensjonens krav, og at man ved loven ikke tok sikte på noen større grad av kriminalisering enn det konvensjonen krevde, jf. Ot.prp. nr. 53 (2005–2006) side 21.
- (29) Det er uansett ikke avgjørende hva lovgiver måtte ha ment, når en eventuell lovgiverintensjon ikke har kommet tydelig til uttrykk i loven. Jeg viser til lovkravet i Grunnloven § 96 og i EMK artikkel 7, slik dette er forstått blant annet i Rt. 2011 side 469. Av særlig interesse er avsnitt 9 og 12 i dommen, hvor det fremheves at straffbarheten må følge av loven, og at manglende støtte i ordlyden ikke avhjelpes ved at forholdet er klart straffverdig, og at lovgiver utvilsomt ønsket å ramme det.
- (30) Lagmannsretten har etter dette anvendt straffeloven § 317 andre ledd feil når den har domfelt for overtredelse av denne bestemmelsen i tilknytning til skattesvik. Slik saken står, anser jeg det som riktig å avsi frifinnede dom for denne tiltaleposten.
- (31) Jeg går da over til straffutmålingen.
- (32) Det skal utmåles straff for grovt kreditorsvik på 2,8 millioner kroner. Foreliggende høyesterettspraksis knyttet til straffeloven § 283 gir nokså begrenset veiledning. Verdiene og en illojal handlemåte står sentralt, og det kan derfor være naturlig å se noe hen til straffenivået ved underslag, bedrageri og utroskap. Jeg viser til det som sies i NOU 1999: 23 punkt 5.11.1 om forholdet mellom forbrytelser i gjeldsforhold og de nevnte forbrytelser.

- (33) Jeg har funnet noe veiledning i Rt. 1994 side 1082, hvor straffen for grove underslag og bedragerier med omkring 2,7 millioner kroner overfor den banken domfelte var ansatt i, ble satt til fengsel i to år og seks måneder. Jeg viser videre til Rt. 1990 side 955, hvor straffen for grovt bedrageri overfor arbeidsgiver på omkring 1,2 millioner kroner ble satt til fengsel i ett år og seks måneder. Bedrageriene hadde i begge disse sakene pågått over tid, som ledd i en veloverveid plan. Ved straffutmålingen ble det lagt vekt på at domfelte hadde misbrukt en særlig tillit. Jeg viser også til Høyesteretts dom 14. februar 2012 (HR-2012-00330-A), der straffen for medvirkning til grov utroskap mellom 1,5 og 1,9 millioner kroner ble angitt til fengsel i ett år og tre måneder.
- (34) Det grove kreditorsviket i vår sak har pågått planmessig over lang tid, og gjelder verdier av betydning. Det er skjerpene at A fortsatte å drive næringsvirksomhet for kreditorenes regning til tross for konkurskarantene. Innslaget av tillitsbrudd er likevel mindre enn i de to sakene fra henholdsvis 1994 og 1990 som jeg nettopp viste til. Jeg nevner også at en del av midlene har gått med til å dekke ordinært underhold av familien. Fremgangsmåten som ble benyttet var meget enkel, og kunne nok lett ha blitt oppdaget tidligere – for eksempel i forbindelse med at A gikk konkurs i 2006. Jeg antar at straffen isolert sett ville ligge omkring fengsel i ett år og seks måneder, eller i overkant av dette.
- (35) A dømmes videre for trygdebedrageri med omkring 230 000 kroner, i perioden fra august 2009 til mai 2010. Grunnlaget for domfellelsen er at A mottok sykepenger fra NAV til tross for at han var i arbeid og i perioder også oppholdt seg i utlandet. Isolert sett ville straffen for trygdebedrageriet være fengsel i omkring 90 dager.
- (36) Ved tingrettens dom ble A også funnet skyldig i brudd på regnskapslovgivningen. Denne posten skal inngå ved den samlede straffutmåling. Det er ikke tale om noen formalforgåelse. Det dreier seg om totalt fravær av regnskap for selskapet C Ltd i perioden 2007 til 2009. Det er straffskjerpene at A også tidligere er domfelt for brudd på regnskapsloven, for perioden fra 1999 til 2006. Jeg viser til Fjordane tingretts dom 22. juni 2007, hvor straffen ble satt til betinget fengsel i 60 dager og en ubetinget bot på 5 000 kroner. Dette var en fellesstraff med den betingede del av straffen fra Fjordane tingretts dom 25. november 2005, som også gjaldt brudd på regnskapslovgivningen.
- (37) A er av lagmannsretten for alltid fradømt retten til å drive egen næringsvirksomhet, herunder til å være daglig leder eller inneha ledende stilling i noe selskap eller sitte i styre i noen form for selskap, jf. straffeloven § 29 første ledd bokstav b. Ut fra As alder og bakgrunn vil dette være følbart, og jeg finner det riktig å ta noe hensyn til rettighetstapet ved den samlede straffutmåling, jf. Høyesteretts dom 14. februar 2012 (HR-2012-00330-A) avsnitt 56.
- (38) Hensett til prinsippet i straffeloven § 62, er jeg blitt stående ved at det ikke er grunn til å gjøre noen endring i den straff lagmannsretten har fastsatt på fengsel i ett år og åtte måneder. Anken over straffutmålingen blir da å forkaste.

(39) Jeg stemmer for denne

D O M :

A frifinnes for overtredelse av straffeloven § 317 andre ledd, jf. fjerde ledd (tiltalens post I). For øvrig forkastes anken.

(40) Kst. dommer **Arnesen**: Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.

(41) Dommer **Noer**: Likeså.

(42) Dommer **Skoghøy**: Likeså.

(43) Justitiarius **Schei**: Likeså.

(44) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

A frifinnes for overtredelse av straffeloven § 317 andre ledd, jf. fjerde ledd (tiltalens post I). For øvrig forkastes anken.

Riktig utskrift bekreftes: